

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 3. Quibus operibus Christus meruerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

*Est non
Physicè,
moraliter
tamen hac
essent pro-
portionata
mercedi.*

Respondeo; Et si secundum esse physicum & reale, non essent proportionata tanta mercedi; tamen secundum esse morale maxime essent proportionata. Nam ex dignitate Personae operantis essent opera infinite grata: ergo moraliter essent magis proportionata mercedi supernaturali, quam opera quae in substantia sunt supernaturalia. Nam dignitas personae plus confert ad meritum, quam qualitas & conditio naturalis ipsius operis: unde facile compensat omnem imperfectionem, quae est ex parte operis. Quod Confirmatur; Quia humanitas, hoc ipso quo assumpta est, & effecta natura personae diuinæ, habet talem respectum ad gratiam & gloriam, vt ei quodammodo tamquam proprietates naturales debeantur: ergo paritate ipsa bona opera, hoc ipso quo à tali personâ procedunt, habent sufficientem proportionem meriti ad dona gratiae & gloriae. Quare accedente promissione, perficietur in eis ratio meriti.

DVBIVM III.

Quibus operibus Christus meruerit?

Respondeo & Dico Primò, Certum est non meruisse per actus proprios diuinæ voluntatis: voluntas enim diuina cum sit suprema, non potest esse capax meriti, sicut nec praemij.

*Non me-
ruit per vo-
luntatem
diuinam.*

Dico Secundò; Actus humanitatis Christi non habent formaliter vt essent meritorij à voluntate diuinâ. Patet; Quia quando vnus actus fit formaliter meritorius per alterum; totum meritum proprie est in illo à quo alter tamquam à causâ processit, & extrinsecè denominatur: vt videre est in actu externo & interno: externus enim actus dicitur meritorius ab interno, in quo est tota ratio meriti. Atqui in actu diuinæ voluntatis non est meritum: ergo &c.

Confirmatur; Quia, vt supra dictum est, Actus humanitatis Christi non sunt liberi per voluntatem diuinam: ergo nec meritorij. Patet Consequencia; Quia ab eodem actu est libertas & meritum.

*Sed per
actus libe-
ros huma-
nitatis.*

Dico Tertio, Christus meruit per omnes actus liberos, siue à voluntate humanâ, siue ab alijs potentijs elicitos. Est communis, & certa.

Probat; Quia omnes hi actus erant liberi & honesti, & in persona infinite grata, perfectoque modo operante, aderatque promissio: ergo &c. Secundò, Quia, Vel erant eliciti à virtutibus supernaturalibus; & ita erant per se meritorij: Vel erant eliciti à virtutibus ordinis naturalis; & sic ex dignitate personae efficiebantur meritorij; praefertim cum Christus semper per charitatem omnia opera sua in Deum referret, omnia faciens ad maiorem Patris gloriam, quia perfectò modo operabatur: Vel denique erant actus imperati à voluntate, sicut omnes actus externi, labores, ieiunia, lachrymae, & similia: & hi actus etiam erant meritorij, eo videlicet modo quo erant liberi: Erant autem liberi per denominationem extrinsecam, quatenus liberâ voluntate imperati, vel permisi: quare etiam eodem modo erant meritorij.

*Non per
beatificos.*

Dico Quarto, Christus non meruit per actus humanitatis, qui nullo modo sunt liberi; vt per visionem beatificam, & amorem beatificum. Ratio est; Quia libertas est conditio omnino ne-

cessaria ad meritum. Contrarium teneant quidam Nominales. Petrus de Alliaco & Iacobus Almainus, qui exultant libertatem requiri ad meritum, non ex naturâ meriti, sed ex lege Dei positiuâ, qua Christus non adstringebatur; vel quia erat Filius naturalis, vel ex dispensatione. Sed contrarium ostensum est 1. 2. quaest. 114. artic. 3. Ratio enim meriti postulat vt sit liberum: quia meritum est veluti pretium quoddam, quod quis de suo confert vt obtineat praemium: ergo requirit vt is, qui meretur, sit eius Dominus. Nam quod quis necessariò facit, non confert de suo. Unde non pendet hoc ex aliqua lege positiuâ. Idem docent Doctores in 3. dist. 18. Adde: Christi meritum non fuisse fundatum in aliqua exemptione seu dispensatione, in ijs quae ad rationem meriti sunt necessaria.

*Petrus de
Alliaco &
Almainus
restituunt.*

Dices; Si Christus non meruit per actus non liberos: ergo non meruit per amorem Dei: nam necessariò Deum amabat.

*An meru-
it per
Amorem
Dei.*

Respondeo; Quidam admittunt Christum non meruisse per amorem Dei, sed solum per amorem proximorum, & alia virtutum opera. Ita Alexander Aletius 3. p. quaest. 17. memb. 2. Et Scotus dist. 18. quaest. vnica ad 2. insinuat esse probabile quòd Christus non meruit per portionem superiorem; id est, vt versabatur immediatè circa Deum.

*Negat Ale-
xis.
insinuat
Scotus.*

Sed contra; Quia Patres referunt Christi meritum potissimum in eximiam eius charitatem erga Patrem: quod etiam ipse indicat Ioan. 14. vers. 31. *Vt cognoscat mundus, quia diligo Patrem; & sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio; surgite eamus: scilicet obuiam hostibus.* Dico ergo, Christum meruisse per actum amoris qui sequitur visionem beatificam, non vt hic amor necessariò terminatur ad Deum perficiens beatitudinem; sed quatenus extendebat se ad alia quae in Verbo videntur; vt bene docet Scotus supra: nam ad hæc liberè se poterat iste amor extendere per quoddam additamentum. Secundò, Quatenus simplici complacentiâ poterat in Deum ferri; vt supra quaest. 18. artic. 5. dictum est: quae complacentia sic explicatur: Etiam si non necessitaret, tamen vellem Deum summe amare. Tertio, Praeter amorem qui sequitur visionem beatificam, erat in Christo alius quidam amor Dei omnino liber, sequens scientiam infusam; & hic erat maxime meritorius. Quod insinuat D. Thom. art. 3. ad 1. Dicens Christum meruisse per charitatem Dei, non vt ea erat comprehensoris, sed vt viatoris.

*Affirma-
tur.*

DVBIVM. IV.

Quanto tempore Christus meruerit?

Respondeo & Dico Primò, Meruit in primo instanti suae Conceptionis. Docet id D. Thom. infra quaest. 34. art. 3. & in 3. dist. 18. Vbi etiam Scotus, Bonaventura, Richardus, Gabriel, & alij cum Magistro: & immeritò Durand. quaest. 2. dubitat. Colligitur ex Patribus, qui docent illum ab initio fuisse omnino plenum gratiâ, ita vt crescere non potuerit.

*10
Meruit
primo in-
stanti suae
Conceptionis.*

Probat; Primò, Ex Scripturis: Ad Hebraeos 10. vers. 6. *Ingrediens mundum dicit: sacrificium & oblationem noluisi, corpus autem praestasti mihi; locutionem autem, & pro peccato non tibi placuerunt; tunc dixi.*

K k ij